

Σήκω λοιπόν άπάνω, άγαπητέ Σουλτάνε,
Και Όσμανιέδες στείλε εϊς όλαις και εϊς όλους,
για τους Έρωμιούς, Χαμίτη, ό,τι μπορέσης κάνε,
άν θές νά μή ακούσης τās μυδραλιοβόλους.
Στέλλε και όλο στέλλε, μή χάνης ευκαιρία,
άλλοιώς μολών, Σουλτάνε, λαβέ μια μπαταρία.

Έλληνικαϊς παντιέραϊς με χάρι κυματίζουν
Όστών Μετημφιεσμένων και μη τούς νέους μπάλους,
δαδούχοι Μακεδόνες με ντόμινα γυρίζουν,
κι'άπ'του χορού τούς γύρους βγάζουν στα πόδια κάλους.
Ότου Βιθινού άντάρα, άντάρα και Ότον Αϊμον...
Ότελείωσε, αρχίζει ή φούρια τών πολέμων.

Σουρής.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Όλιού Μελάθρον. Όταν άναγινώσκετε την έπικε-
φαλίδα αυτήν νομίζετε ότι όλοι οί Τρῶες και οί Άχαιοί
και οί Μυρμιδόνες και οί Αϊτωλοί και οί Καραγκούνιδες
συνήλθον γῆδες την έσπέραν εϊς τόν όμηρικόν οϊκόν του κ.
Σλήμαν και όρχήσαντο έως τὸ πρωί.

Νομίζετε ακόμη ότι ό Αϊας ό Τελαμώνιος έχόρευσε με
την Έλένην του Μενελάου, ότι ό κ. Σλήμαν έκαμεν ένα
γύρον με την Κλήτεμνήστραν, ότι ό Θεραϊτης διεύθυνε τόν
χορόν, και ότι ό Όδυσσεύς περιεπλανήθη εϊς τὸ Κοτιλιόν.

Φαντάζεσθε μερικά προστάγματα εϊς τόν τετράχορον πε-
ρίπου τοιαύτα: "Αμφω σφῶϊ πρόσω! — Τετράδαρ ποιήσατε
κύκλω πέρι κατέλλθετε—En avant σφας αυτοὺς! En arriere
σφισιν αυτοῖς!

Έγκυκλώσατε αλληλους!

Αγαπάται τὸς έχθροὺς ὑμῶν!

Τώρα θά υποθέσετε και τὰ κοστοῖμ κυκλώπεια και τὰ
άρματα τέθριππα και άσπίδας και τόξα και βέλη και δό-
ρατα και χλαμύδας και πέδιλα και θεοὺς και θεάς και
βόας και τράγους και όλον έν γένει τόν έμνηρικόν κόσμον
και άκρομον συνελθόντα εϊς του **Όλιού τὸ Μελάθρον.**

Τίποτε, τίποτε, καλαί μου κυρία, από όλα αυτά.

Όλη ή αρχαϊκή πρόσοψις του μεγάρου του κ. Σλήμαν
εϊχεν από πρωίας καλυφθῆ υπό ξυλίνου παραπετάσματος,
τόν δέ υπό τās έξωγραφισμένας στοάς χώρον έσπευσε την
έσπέραν νά καταλάβῃ ή μουσική τῆς φρουράς. Οί δ' εϊς όρ-
χηστίν τε και ήμερόεσαν άοδὴν τρεψάμενοι τέρποντο, μύ-
ρον δ' επί έσπερον έλθεῖν. Αλλά πρό τούτου ανάγκη νά
γνωρίζετε ότι ή συρροή του κόσμου την έσπέραν εκείνην
ήτο έκτακτος, αϊ τοα.λέται τών κυριῶν έξόχου καλλαισθη-
σίας, άπειροι δέ άδάμαντες και άλλοι πολύτιμοι λίθοι έ-
δίως τών έμογενών άπήστραπτον έν τῇ αϊθούσῃ του τρωα-
δικου εκείνου μεγάρου, έν ὧ οί ήμέτεροι Άχαιοί οί και Καγ
καρέζοι προσαγορευόμενοι, κόσμω τε και εύπρεπείᾳ διακρί-
θησαν.

Η κυρία Σλήμαν έφόρει έσθῆτα ροδίνου χρώματος κε
κοσμημένην με λευκάς δαντέλας, τὸ δέ αρχαϊκὸν αὐτῆς

παράστημα και ή πρὸς τὸς ξένους εύπροσηγορία τῆς προ-
σέθετε αὐτῇ πολλήν χάριν.

Ό κ. Σλήμαν, τόν γνωρίζετε, εϊναι Γερμανὸς την γέννησιν,
την καταγωγήν, την γλώσσαν, την μορφήν ακόμη, άλλ' εϊναι
Έλλην την καρδίαν και τόν νοῦν. Μεθ' όλας τās αρχαιο-
λογικὰς αὐτοῦ έρεύνας και την ανακομιδὴν τόσων λειψά-
νων τών αρχαίων Έλλήνων, μεθ' όλον αὐτοῦ τόν έρωτα
πρὸς μίαν παντόφλαν του Άγαμέμνονος ή μίαν *καμίζόλαν*
τῆς *Ανδρομάχης*, ἔσως τὸ μόνον αὐτοῦ παράπονον εϊναι
ότι δέν έζῃ εϊς τὸς χρόνους εκείνους διά νά γνωρίσῃ προ-
σωπικῶς τόν "Όμηρον" θά τόν εϊχε λέγει έπιστήθιον φί-
λον του, μολοντί και τώρα τόν άποστηθίζει. Ό κ. Σλή-
μαν λοιπόν μεθ' έλληνικῆς φιλοξενίας φέρεται πάντοτε πρὸς
τὸς διασκεδάζοντας έν τῷ Μελάθρῳ του.

Πολλαί ωραία θεότητες—ας τās ονομάσωμεν οὕτω διά
τὸ πρεϊγραφικόν του πράγματος—έκόσμουν τās πολλὰς
του μεγάρου αϊθούσας, αϊ δέ σφριγῶται εκείναι ήμίγυμνοι
σάρκες, τὰ αναπαλλόμενα στήθη και τὸ κυκλοφοροῦν αἷμα,
αναδιδόμενον εϊς μυρίους συνδυασμούς γλυκυτάτων χρω-
μάτων, ἦσαν ικανά νά προξενήσωσι ρίγος και εϊς τὰ επί
τῆς στέγης έστυλωμένα μαρμάρινα αγάλματα και νά μαρ-
μαρώσωσιν άφ' έτέρου τόσα έρωτικά ζεύγη αϊλούρων επί
τῶν γειτονικῶν στεγῶν.

Άλλ' ένῶ ό χορὸς έγενικέετο όλονέν, οί δέ μεθυστικοί
τῆς μουσικῆς ἤχοι έγαργάλιζον και τὸς άπομαχητικώτε-
ρους πόδας, και τὸς φιλησυχωτέρους πολίτας, αϊφνιδίως
μία έλληνις αρχαία, αρχαιοτάτη, ένεφανίσθη έν τῷ μέσῳ
τῶν νεωτέρων Έλλήνων!...

Ό χορὸς πάραυτα έπαυσεν, ή μουσική όλίγον και θά έ-
παίξε τόν ὕμνον εϊς την Αφροδίτην ή και εϊς την Μέδου-
σαν, οί προσκεκλημένοι ένόμισαν ότι έξῆλθεν εκ τῶν υπο-
γείων του Όλιού Μελάθρου, δι' ιδίας ανασκαφῆς, ό δέ Σλή-
μαν έτοιμάζετο νά προσφωνήσῃ: *Μῆνιν αἰεῖς, θεά, Σλη-
μαράδεω Αχιλλῆος*, άλλ' ή παραδόξο: γυνή διεσκέδασεν
όλον την έκκληξιν, τὸς δ' άμειβομένη προσέφη.

— I am English woman. (Εἰμαι Έγγλέζα).

Παρήσαν δέ έν τῷ χορῷ τούτῳ Μενέλαος, "Εκτωρ, Ά-
γαμέμνων και άλλοι άρματοὶ και κλέφται τῶν έμνηρικῶν
χρόνων. Προσέτι παρευρέθησαν πολλοί εκ του διπλωματι-
κου σώματος, έν οἷς και ό διερμηνεύς τῆς Ιταλικῆς πρεσβείας
Γρατσιάνος.

Τὸν δ' άπαμειβόμενος Μενέλαος προσέειπε:

— Γρατσιάνε!

Νῦν μὲν πανσώμεθα μάχης και δηϊοστῆτος σήμερον·
ὔστερον αὐτε μαχαισόμεθα εισόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ δῶν
δ' έίτεροισί γε νίκην.

Τὸν δ' άπαμειβόμενος Γρατσιάνος προσέφη ναπολιτά-
νικα:

— Κάρο Μενέλαο νὸν πόσσο καπὶρε λα μανιέρα ντὶ κοῦϊ
σιέτε κομπαρτάτο βέρσο ντὶ με, ιν ονι κάζο σὶ φαράι οὖν
νιουέλα! Άλλ' έδῶ παρενέβῃ ό οἰκοδεσπότης, άπεμάκρυ-
νε τὸς διαμαχομένους και έπανεφερε την τάξιν.

Μετά και τὸ έπεισδίδιον τούτο, ό χορὸς επανέκτησε την
πρώτην αὐτοῦ άκυποδίαν και έστροβιλίζοντο πάντες και
πάσαι και πάντα τὰ έν τῷ Όλίῳ Μελάθρῳ, καθὼς φύλλα
ξηρά περιδινόμενα υπό άνεμοστροφίλου. Και παρήρχοντο
ή μία κατόπιν τῆς άλλης αϊ ωραιότητες εκείναι, και άπή-
στραπτον ό εϊς μετὰ τόν άλλον οί άδάμαντες, και ένόμιζες

ὅτι εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἀστεροσκοπείῳ, ἐν ᾧ περὶ τὸν κυκλό-
μενον θόλον αὐτοῦ συμπεριστρέφονται καὶ τόσα ἀκτινοβο-
λοῦντα οὐράνια σώματα.

Ὁ χορὸς διήρκεσε ἐν μέσῳ εὐθυμίας πολλῆς καὶ τάξεως,
καὶ μόνον ὁ ῥηρικός κυκεὼν (τσουσεκάδα), παρεπονέθησαν
τινὲς, ὅτι ἔλειψεν ἐν τῷ κυκεῶνι ἐκείνῳ τοῦ χορευτικοῦ
κόσμου, τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τοῦ θορύβου τῶν ἀμα-
ξῶν.

Ἦμος δ' ἡριγένεια γάρη ροδοδάκτυλος Ἥως ἰαχὰὶ δὲ
ἄπῳ ἰκούοντο **σαλέπ, σαλέπ.** Οἱ προσκεκλιμένοι πάντες
ἀπεσύρνοντο εἰς τὰ ἴδια κομίζοντες ἀνθηρὰς τὰς ἐντυπώσεις
τοῦ χοροῦ.

Σλήμαν δ' ἐσθλὸς ὅθι οἱ θάλαμοι περικαλλέος αὐλῆς
ἠψήλως δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν πολλὰ σκελεσὶ μερμηρίζων.

Τόσα πολλὰ παράσημα ἀπενεμήθησαν προτάσει τοῦ
ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ εἰς τὸ Βισδάδεν,
ὅπου ἔκαμε πέρυσι τὰ λουτρά του ὁ Βασιλεὺς, ὥστε νομί-
ζει τις ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐπλήρυνε παντοῦ μὲ παράσημα.
Ἀφοῦ ἐπαρashedμοφορήθη καὶ ὁ Πρεσβευτὸς τῆς πόλεως αὐ-
τῆς, ὁ ἔστι μεθερμηνεύμενον ὁ Λουτραδζής Μάϋερ ! Ἀφί-
νοντες τοὺς ὑγειονομοσταθμάρχας, ἀλατποθηκαρίους, ἱμπε-
ζαρίους, ὑπαστυνόμους καὶ δασκάλους, ὥστε εἶναι πλέο-
βέβαιον ὅτι τὸ Νισὰν Ἰφτιχάρ τῆς Τύνιδος καὶ ὁ Σταυρὸς
τοῦ Σωτῆρος κατήντησαν νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν σημασίαν !

Ὁ Διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομείων διευκόλυνε πρὸ πολλοῦ
τὴν δημοσιογραφίαν, χωρίσας τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς ἐν
ἰδιαιτέρῳ διαμερίσματι, ἀφ' οὗ δύνανται ἀκόπως καὶ χωρὶς
νὰ περιμένουν σειρὰν νὰ τὰ λαμβάνωσιν οἱ ὑπάλληλοι τῶν
Γραφείων. Ἀλλ' ὅμως, ἡ ποθομένη ταχύτης δὲν ἐπετεύ-
χθη. Πολλάκις ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῆς συντάξεως ἐνὸς φύλ-
λου ἐκ τῆς ἐγκαίρου παραλαβῆς τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀντα-
ποκριτῶν καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν φύλλων. Παρακαλοῦμεν διὰ
τοῦτο τὸν κ. Μανσὸλαν ὅπως συστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν
μεῖζονα ταχύτητα εἰς τὴν διαχώρισιν τῶν ἀντικειμένων
τοῦ τύπου.

Ἐν Κάνναις τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας ὅπου κατέφυγεν ὁ
Γλάδστων πρὸς ἀνάρρωσιν, κατοικεῖ εἰς τὸ Σατώ Σκόττ
κατὰ τὰ ἐκείθεν τηλεγραφήματα ἡ ἀνάρρωσις βαίνει ταχεῖα.
Εἰς τὰ πλήρη ἡλίου καὶ γραφικῶν ἐξοχῶν περιχώρα ὁ Γλάδ-
στων κάμνει κατὰ τὴν συνήθειάν του τριώρους ἀμαξοδρο-
μίας. Συνοδεύεται ὑπὸ τῆς κυρίας του καὶ τοῦ υἱοῦ του
Στεφάνου Γλάδστωνος. Ὁ ἄλλος υἱὸς του, ὁ Ἐρβερτ, ὁ καὶ
βουλευτὴς, μένει ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
κάμνει ἀγορεύσεις ἐκτὸς τοῦ Κοινοβουλίου εἰς συλλαλητή-
ρια.

Περὶ τῆς τρυφερότητος τῶν κοινοβουλευτικῶν ἡθῶν τῆς
Ἀγγλίας καὶ τῆς ἀγριότητος τῶν ἡμετέρων, ἀναγράφομεν
ἐνταῦθα ὀλίγα, γραμμὰς ἐκ τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος ὁ
Κόσμος :

« Ὅποιον μέγα καὶ εὐγενὲς θέαμα — τὸσον ἀσύνηθες
παρ' ἡμῖν — νὰ βλέπωμεν τοὺς φιλελευθέρους συνοδεύοντας

διὰ τῶν θερμωτέρων εὐχῶν τὸν ἀρχηγὸν τῶν Συντηρητικῶν
(τὸν Νόρθκοτ, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀσθενῶν ταξιδεύει), ἀπα-
ράλλακτα ὅπως καὶ οἱ συντηρητικοὶ διὰ τῶν αὐτῶν θερμῶν
εὐχῶν συνοδεύουσι τὸν ἀρχηγὸν τῶν φιλελευθέρων. Ἀμφό-
τεροι ἐκφωνοῦσι τοῖς ἀντιπάλαις των : « Ὁ γλίγωρα ἐπανελ-
θετε, εἶναι πολῦτιμοι εἰς ἡμᾶς αἱ ἡμέραι σας, τὸ ὄνομά σας
ἀποτελεῖ σπουδαῖον συστατικὸν τῆς τιμῆς τοῦ ἔθνους...
Εὐτυχῆς Ἀγγλία, ἥτις ἐμμένει πιστῇ ἐν τῇ σχολῇ τῆς τι-
μῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ! »

Καὶ ὅμως ἡ Ὄρα (τί εἶναι ; συντηρητικὴ ἢ φιλελευθέρα ;)
οὔτε κἂν ἀξιοῖ νὰ πληροφῇ τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς περὶ
τῆς καταστάσεως τῆς υἱείας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτευ-
σεως, ἐνῷ φιλοδοξεῖ νὰ ἀναγγεῖλῃ πρώτη τὴν ἀναχώρησιν
τοῦ κ. Κορωνιοῦ !

Ἄν καὶ ἠκούσαμεν ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶπεν εἰς τὸν
Βασιλέα ὅτι « ὁ θάνατος τοῦ Κουμουνδούρου θὰ εἶναι ἀνε-
πανόρθωτος ἀπώλεια διὰ τὸ Στέμμα καὶ τὸ Ἔθνος. »

Πτωχὲ Δεληγιάννη !

Εὐτυχῶς ὁ παρὰ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελεὺς λαβὼν
ὑπ' ὄψιν τὰς ἐν τῷ **Μὴ Χάνεσαι** γενομένας ἀποκαλύψεις
περὶ τῆς **διὰ λωριοῦ** τιμωρίας τῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ
Γουδῆ νοσηλευομένων εὐλογίωντων ἐπελάβετο δραστηριω-
τάτων ἀνακρίσεων, ἰδίως προσώπων ἐλευθεροκοινωνηστάντων
ἐκ τοῦ Γουδῆ κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον. Γνω-
ρίζομεν τὴν πρὸς τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ καθήκοντα εὐλάβειαν τοῦ
κ. Καρύδα, διακρινομένου διὰ τοῦτο μεταξὺ ὄλων τῶν
συναδέλφων του, διὰ τοῦτο ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην
ὅτι θὰ ἐπέβη ἡ τιμωρία ἀνταξία τοῦ ἱστορικοῦ **λουριοῦ**.
Εὐτυχῶς καὶ ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀνεγνώρισε τὰ
διαπραττόμενα ἐγκλήματα καὶ μᾶς ὑπεσχέθη, κατὰ τὴν
συνήθειάν του, νὰ πάγῃ νὰ δώσῃ τοῦ Ἐπιστάτου ἓνα ξύλο,
ἓνα ξύλο... Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ξύλου, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
δρῆσθῃ ἄλλος ἐπιστάτης φιλάνθρωπότερος καὶ χωρὶς λουριάς ;

Γλυκὺν καὶ συμπαθεῖ καὶ νεώτερον δεικνύει τὸν κ.
Πρωθυπουργὸν ἡ ἐν τῷ **Εἰκοτογραφημένῳ Σύμπαντι** περιε-
χομένη εἰκὼν του. Τί εὐτυχία διὰ τὸν κ. Τρικούπην ἂν κα-
τάρθου νὰ παρασταθῇ ἡ τελευταία πολιτεία του ἐπίσης
συμπαθὲς ὡς ἡ προσωπογραφία του, εἰς τὰ ὅμματα τῶν
θεωμένων αὐτὴν !

Καὶ ἄλλο ἔργον ὀρασιότατα τυπωμένον ὑπὸ χαριτωμένων
ἐξώφυλλον χρώματος φθινοπωρινοῦ ρόδου ἐλάβομεν τὴν ἐ-
βδομάδα αὐτὴν ὑπὸ τῆς τακτικωτάτης **Θεατρικῆς Βι-
βλιοθήκης** τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν τραγωδίαν τοῦ
Γκαίτε **Κλαβίμιον** κατὰ ἀναντιρρήτως καλλίστην μετά-
φρασιν τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου. Τιμᾶται τὸ ὀρασιότατον ἔργον
ἀντὶ 1 φρ. 50. Πρὸ αὐτοῦ ἐξεδόθη ἡ **Δέσποινα** τοῦ Ἀνὼν
τοῦ Βούλβερ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δαμηράλη. Ὅλα τὰ
ἔργα τῆς **Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης** εἶναι λίαν ἐκλεκτὰ καὶ
διευθυνσι, αὐτῆς βαίνει μεθοδικώτατα, καλλιτεχνικώτατα,
καταρτίζουσα μεγαλοπρεπῆ Θεατρικὴν Βιβλιοθήκην, ἀξίαν
πάσης ὑποστηρίξεως.

Ἐξ ἱατρικοῦ φύλλου τῶν Παρισίων ἀποσπῶμεν ὅλας τὰς
λεπτομερείας τοῦ κύκλου ὃν διήνυσεν ἡ ἀσθένεια τοῦ Γαμ-
βέττα, ἡ λήξασα εἰς τὴν καταστροφὴν, καὶ εἰς ἣν εὐρί-

σκομεν πολλά κοινὰ σημεῖα μετὰ τῆς ἀσθενείας τοῦ Κου-
μουνδούρου. Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι
τὰ δελτία τῶν ἱατρῶν ἐπίτηδες συνετάσσοντο αἰσιδοῶως,
διότι ὁ Γαμβέττας ἀναγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας. Ἀπὸ τῆς
27ης Νοεμβρίου, ἡμέραν τῆς σκηνῆς τοῦ βεβόλθερ μέχρι τῆς
9ης Δεκεμβρίου, ἡ κατάστασις τῆς υγείας του ἔβαινε πολὺ
καλῶς, ἐκείθεν ἠκολούθησαν δυσκοιλιότης, πόνοι ἐν τῷ σ-
μάχῳ, ἐμετικαὶ διαθέσεις, ἀνορεξία καὶ ἀϋπνία.

Τὴν 12ην ἐν τούτοις ἐπανέλαβε τὴν ὄρεξιν του εἰς τὸ
πρόγευμα καὶ ἐκάπνισεν. Τὴν 14ην περιπάτησεν ἐντὸς τῆς
οἰκίας. Τὴν 15ην ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ περιδιάβασεν εἰς τὸν
κῆπόν του, ἀν καὶ ἠσθάνετο πόνου, ἐντὶ στομάχῳ καὶ εἶχε
συχνοὺς ἐμέτους. Τὴν 16ην οἱ πόνοι ἦσαν δριμύτεροι, ἀλλὰ
πάλιν ἔκαμε περίπατον καὶ ἦτο εἰς καλὴν διάθεσιν. Τὴν
νύκτα ὅμως ἡ ἀδιαθεσία ἐπετάθη, καὶ κατελήφθη ὑπὸ δυσ-
πνοίας. Τὴν 17ην οἱ ἱατροὶ ἀνεκάλυψαν τυφλίτιδα, καὶ ἀπη-
γόρευσαν πᾶσαν στερεὰν τροφήν. Τὴν 18ην προσεβλήθη ὑπὸ
ρίγους, μετὰ δυσπνοίας τὴν νύκτα, καὶ ὑπὸ δευτέρου ρίγους,
παραταθέντος ἡμίσειαν ὥραν. Τὴν 19ην οἱ ἱατροὶ συνεφώνη-
σαν ὅτι εἶναι περιτυφλίτις. Τὴν 20ην καὶ 21ην ὁ Γαμβέ-
ττας ἐφαίνετο ὅτι πηγαίνει καλλίτερα, ἡ δὲ καλλιτέρευσις
αὐτοῦ ἐξηκολούθει μέχρι τῆς 25ης. Τὴν 26ην δὲν ἦτο τό-
σον καλὰ. Τὴν 28ην οἱ ἱατροὶ ἦσαν πλέον βέβαιοι περὶ τῆς
περιτυφλίτιδος, ἀλλ' ἀπέριψαν τὸ σχέδιον τῆς ἐγχειρίσεως
ὡς ἐπικίνδυνον καὶ μὴ ἐπαγγελλόμενον πολλὴν ἐπιτυχίαν.
Τὴν 29ην ἀνεφάνη ἐρυσίπελας, τὴν νύκτα τὴν διῆλθε πολὺ
κακὰ, οἱ δὲ ἱατροὶ ὁμοφώνως παρεδέχθησαν τὴν κατάστα-
σίν του πολὺ κακὴν, ἀκατάλληλον τὴν ἐγχείρισιν καὶ τὴν
ἀνάγκην τονωτικῶν. Ὁ Γαμβέττας εἶχεν ἐξασθενήσει
πολὺ, διῆλθεν ὅμως τὴν νύκτα καλὴν. Τὴν πρωίαν κατὰ
περίόδους κατελαμβάνετο ὑπὸ φρενίτιδος, ἦτο πολὺ ἐξη-
σθενημένος, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο πόρους. Ὁλὴν τὴν μετὰ

μεσημβρίαν εἶχε συνειδῆσιν ἑαυτοῦ, καὶ δὲν παρεπονείτο
ὅτι ἤλγει. Τὴν 10 μ. μ. τὰ ἐπιφοβα συμπτώματα ἐπετά-
θησαν, ἀλλὰ εἶχεν ἀκόμη συναίσθησιν καὶ ὠμίλησε διὰ τε-
λευταίαν φορὰν τὴν 10ην ὥρ. 43. Ἐξέπνευσε δὲ ὀλίγα
λεπτὰ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ἡ ἐπιδημία τῆς ἐν Ἀθήναις εὐλογίας εἶναι εὐτυχῶς εἰς
ἄκραν ὕψους καὶ ἐγγίζει εἰς τὸ τέρμα τῆς.

Τῷ καιρῷ τῆς ἐπιστρατείας, δι' ἧς ἐπρόκειτο νὰ σχη-
ματισθῇ στρατὸς πολλῶν χιλιάδων ἀνδρῶν πρὸς ἀπελευθέ-
ρωσιν δούλων ἀδελφῶν, ἐπίστρατοι ἐρχόμενοι ἐκ μερῶν με-
μολυσμένων ὑπὸ εὐλογίας εἰσῆρχοντο εἰς τὸν στρατὸν χωρὶς
νὰ ἐμβολιασθῶν !

Καὶ οὕτω μετεδόθη τὸ σπέρμα τῆς εὐλογίας ἐν Ἀθήναις.
Εἶναι δὲ τοῦτο μέγα τεκμήριον τῆς προνοίας τῆς παρ' ἡ-
μῖν Ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐπὶ τῇ ἐπιδημίᾳ εὐλογίας εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος
καὶ ἰδίως εἰς Πειραιᾶ, ἡ δὲ εἰς πάντα ἀναμορφωτικὴ ἡμῶν
Κυβέρνησις ἐφιλοδῶρσεν ἡμῖν τὸν Κάνθαρον, ὅπου τόσοι
θνητοὶ εὗρον τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. Μετὰ τινὰ βήματα
κρυφὰ καὶ ἀθόρυβα ἡ πληγὴ αὕτη ἡμῶν τῶν νέων Αἰ-
γυπτίων ἐνέσκηψεν εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους ἡμῶν, τὰς Ἀ-
θήνας. Εὐθὺς τότε φωναὶ ἀντήχησαν ἀπανταχοῦ καὶ ἀλλα-
λαγμοὶ καὶ δαμαλίδες καὶ δαμαλίτιδες Ἐπιτροπαί !

Ἐξυπνήσασα τότε ἡ Κυβέρνησις ἀνεκάλυψε τὸ Γουδῆ,
ὅπερ ἐτιμῆθη διὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 404)

— Ὁ καλὸς καλὰ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγὴ πάσης παραμυθίας.
Καὶ ἡ ἡγουμένη ἐξῆλθε εἰπούσα: Ἔχε θάρρος, τέκνον μου
Αὐγούστα.

Μείνασα μόνη ἡ Αὐγούστα ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς·
προσεπάθησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε ἐβυθί-
σθη εἰς τὴν ὄνειροπόλησιν καὶ προσεπάθει νὰ ἀνέυρῃ γωνίαν
τινὰ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς, ὅπου νὰ ἀπολαύσῃ εἰρήνης τινος ἢ
γαλήνης. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἔπαυχε πάντοτε, ὡνειροπόλοι ζη-
τοῦσα παραμυθίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλος εὗρισκεν ἀγωνίαν. Τοῦτο
συνέβη καὶ τώρα. Πάντοτε ἠπατάτο καὶ οὐδέποτε ἐδιδάσκετο.
Ἡ ὄνειροπόλος ἐξῆψε τὴν φαντασίαν τῆς, παρώξυνε τὰς
αἰσθησεις τῆς καὶ ἀνεβίβασε τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.
Ἡ Αὐγούστα ἀπέρριψεν ὀργίλως τὴν σινδόνην, ἥτις τὴν ἐ-

σκέπαζεν, ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη. Τί ἐσκόπει; Οὐδ' αὕτη εἴ-
ξευρεν, ἀλλὰ δὲν ἤθελε μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν βεβαίως. Ἐ-
στράφη πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ ἔτυψε τὰ στήθη τῆς. Ἡ-
σπάσθη τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ.

— Χριστὲ, εἶπεν, ὅστις τόσους παρηγορεῖς, ἐμὲ δὲν δύνα-
σαι νὰ μὲ παρηγορήσῃς; Ἀλλὰ τί λέγω; Νὰ μὲ παρηγορή-
σῃς διατί; Διὰ τὰ δυστυχήματά μου; ὄχι, διὰ τὰς ἁμαρ-
τίας μου. Ἀλλὰ συγχώρησέ με.

Ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κελλίου, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ φῶς μετ' ἐ-
αυτῆς προέβη ἐν τῷ σκοτεινῷ διαδρόμῳ καὶ ἐψηλάφει τὸν
τοῖχον πατοῦσα μετὰ προφυλάξεως. Ἐφραντάζετο ὅτι λάκκος
τις ἢ χάσμα ἦτο ἀνοικτὸν ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς, ἀν καὶ εἴ-
ξευρε καλῶς ὅτι τὸ δάπεδον ἦτο πλινθόστρωτον καὶ στερεῶς
κατεσκευασμένον. Ἐκαμψε τὴν γωνίαν τῆς σειρᾶς τῶν κελ-
λίων, ἔφθασεν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἦτο φεγ-
γίτης ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὰ περὶ αὐτὴν καὶ
κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα. Ἐφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς
Μονῆς, ἀντικρὺ τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ ναοῦ. Παλμοὶ ἠκού-
οντο ἀντηχούντες μέχρι τῶν ὧτων τῆς. Ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς
στιγμὰς καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀλλ'
εἰ; μάτην. Ἡ βία ἥτις ὑπῆρχεν ἐντὸς τῆς τὴν ὤθει ἀλλα-
χόσε. Ἐστράφη πρὸς τὴν πύλιν τῆς Μονῆς καὶ ἔκρουσε τὴν
θύραν τῆς πύλωνος.

— Ζηνοβία, ἔκραξεν.

Ἡ μήτηρ Ζηνοβία ἐγρηγόρει καὶ ἵστατο κρατοῦσα τὸ

Ἐσωτερικῶν, ὅστις ὡς προϊστάμενος τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου εὗρκεν αὐτὸ ἐν πλήρει τάξει!

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε δαμαλὶς ἐν Ἑλλάδι, οὐδεὶς ποτε ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ δαμαλίδαν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἐσχάτως μόνον θυσίαι τοιούτων κτηνῶν ἐγένοντο ἐν τῷ στρατῷ ὑπὸ τοῦ Ἐκρυθοῦ Σταυροῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς.

Κατὰ τὴν ἀπαρέγκλιτον ἡμῶν συνήθειαν τὰ προφυλακτικὰ μέσα ἐζητήθησαν μόνον μετὰ τὴν καταστροφὴν.

Ἐκρουντο οἱ κυβερνῶντες τὸν δύστηνον τοῦτον τόπον ὅλας τὰς θύρας τῆς Δύσεως, ὅπως λάβωσι δαμαλίδαν, ἐνῷ τοιαύτην ἠδύναντο ἀναντιρρήτως ὡς εὐχερέστατα νὰ εὗρωσιν ἀνὰ πάντα καιρὸν διὰ τῆς θυσίας ὀλίγων δαμάλεων καὶ ὀλίγων χρημάτων.

Ἡ Κυβέρνησις ἔδωκεν ἀληθῶς ἄφθυνα χρήματα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς. Εἰς τί λοιπὸν χρησιμεύει τότε τὸ ὑγειονομικὸν τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν; ἢ ἀπώλεσε τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπόληψιν;

Τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον ὡσαύτως ἔδωκεν χρήματα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς πρὸς προμήθειαν δαμαλίδος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ συστηθεῖσα διὰ τὴν περιθάλψιν τῶν ἀπόρων εὐλογιῶντων, ἔδωκε τὰ ὀλίγα χρήματα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς πρὸς ἀγορὰν δαμαλίδος ἵνα οὕτω προφυλαχθῶσιν οἱ ὑγιῶς ἔχοντες!

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἄκρα αὕτη δραστηριότης δεικνύει ἐπὶ τέλους τὴν φθίσιν τοῦ κακοῦ ὑπερ μᾶς μαστίζει σκληρῶς ἀπὸ τόσου χρόνου.

Καὶ τὸ τελικὸν συμπέρασμα τῶν λόγων μας τούτων ποῖον εἶνε; ὅτι ἀπαιτεῖται ὁ ἱατρὸς χρόνος, φωναί, ὕβρεις, σκάνδαλα, βραχίσματα ὅπως ἐξεγείρωσι τοὺς κυβερνῶντας,

οἵτινες ἐμφανίζονται πάντοτε κατόπιν ἐορτῆς ἀφ' οὗ δακρύσωμεν καὶ πενθήσωμεν!

Φ.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Μετὰ τὰ δύο ῥίγη τὰ ὁποῖα ἐπῆλθον εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς, προσεβλήθη συγχρόνως καὶ ὑπὸ ἐλαφροῦς διαρροίας.

Τὴν νύκτα διήλθεν ἀνησύχως, ἡσυχάσας μόλις δύο ὥρας.

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου ὁ πυρετὸς ἐφάνη ἡλαττωμένος. Περί δὲ τὴν 10ην ὥραν ἐδέχθη τοὺς ἱατροὺς, οἵτινες κῆρυχταισθησαν ὀλίγον ἐκ τῆς ἐλαφροῦς ἐλαττώσεως τοῦ πυρετοῦ.

Τὴν αὐτὴν ὥραν καθυπεβλήθη εἰς ἐγκαθετηρισμὸν, πρὸς χημικὴν ἐξέτασιν τῶν οὕρων, κατὰ τὴν συμβουλὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱατρῶν.

Μετὰ τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς κλίνης· ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μετὰ τοῦ κοιτῶνος συγκοινωνοῦν δωματίον. Μετὰ δὲ τοῦτο προσεβλήθη ὑπὸ νέου ῥίγους, παραταθέντος εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπανῆλθε καὶ ὁ πυρετὸς, εἰς 96 σφίγμους, μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ ἐστάθη εἰς τοὺς 90.

κομβοσχοίνιον καὶ λέγουσα τὸν κανόνα τῆς. Ἀκούσασά τὴν φωνὴν τὴν καλοῦσαν ἦλθε πρὸς τὴν θύραν τῆς.

— Ποῖος εἶναι;

— Δὲν ὑπῆγες εἰς τὸν Ὁρθρον, Ζηνοβία; τῇ εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Ἐμένα ἡ ἡγουμένη μου ἔχει δώσει εὐλογίαν νὰ κάμνω τὸν κανόνα μου εἰς τὸ κελλίον μου, ἀπήντησεν ἡ μοναχὴ.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμεν ἡ ἡγουμένη. Διότι, ἂν ἦσο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν θὰ σὲ εὕρισκα ἐδῶ.

— Καὶ τί μὲ θέλεις;

Ἡ Αὐγούστα ἐδίστασεν ἐπὶ μακρόν. Συνησθάνθη ἤδη τὸ ἀπρεπὲς τῆς αἰτήσεως, ἣν διανοεῖτο νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὴν μοναχὴν.

— Εἰπέ, τί μὲ θέλεις; ἐπανέλαθεν αὕτη.

— Θὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν, Ζηνοβία.

— Ποίαν χάριν;

— Νὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν μικρὰν θύραν.

— Τὴν θύραν;

— Ναί!

— Διατί;

— Διὰ νὰ ἐξέλθω.

— Ἐτρελάθης;

— Ὁχι.

— Μόνη σου; τοιαύτην ὥραν;

— Βεβαίως.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγης;

— Τί σὲ μέλει;

— Μὲ φέρεις εἰς ἀπορίαν.

— Θὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν θύραν;

— Ὁχι· δὲν ἡμπορῶ.

— Σὲ παρακαλῶ, Ζηνοβία.

— Ἐπῆρες τοῦλάχιστον τὴν εὐλογίαν τῆς ἡγουμένης;

— Ποίαν εὐλογίαν;

— Τὴν ἁδειαν, εἰς τὸ κοσμικόν.

— Τὴν ἐπῆρα, εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Λέγεις ψεύματα.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Διότι αὕτη θὰ σ' ἐμπόδιζε.

— Ἀλλὰ ποῦ εἰξεύρεις ἂν δὲν μὲ στέλλει αὕτη;

— Τότε περίμενε μίαν στιγμὴν νὰ ὑπάγω νὰ λάβω τὴν ἁδειαν τῆς ἡγουμένης.

Ἡ Αὐγούστα κατελήφθη ὑπὸ ἀνυπομονησίας.

— Τί ἁδειαν; Ἀνοίξέ μου τὴν θύραν. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι αἰγμάλωτος, οὐδ' ἐξαρτῶμαι ἐκ τῆς ἡγουμένης.

— Ὁχι, θὰ ὑπάγω.

— Ἀλλὰ δὲν σ' εἶπεν ἡ ἡγουμένη ν' ἀνοίξης τὴν θύραν ἀπόψε, ὅτι ὥραν σοῦ κρούουν;

— Μ' εἶπε, ναί· ἀλλ' ἐξώθεν ἂν ἔλθῃ τις, τὸν ὁποῖον μ' ὠνόμασεν ἡ ἡγουμένη, καὶ ὄχι ἄλλος.

— Αἶ, εἶναι τὸ ἴδιον.